

Nakon višemjesečne strepnje, neizvjesnosti, izgubljenih živaca; odluka je pala!! Ide se na Pelješac! Poput tsunamija, neobična buka izronila je iz podzemlja i počela se munjevitom brzinom širiti zgradom AGG-a. Neartikulirani zvukovi unijeli su strah u kosti najmlađima, novopečenim studiošima Geodetskog fakulteta koji su nervozno cupkali ispred učionice čekajući 1. predavanje iz Praktične geodezije. Svi su bili zbuđeni ugledavši krdo pročelavih, pogrbljenih, obešenih, prosjednih, ali još uvijek klinaca u dubini duše, kako jure u nepoznatom smjeru. Nitko nije znao što se zapravo događa, odakle ovi dedeki i čemu ta silna buka i strka. Samo smo mi bili svjesni što nas čeka (ili možda n i s m o ? H m ...).

Pohrlili smo prema dobro nam znanom Odeonu da proslavimo predivnu vijest uz pivicu - dvije, što je kasnije preraslo u pravi tulum, party, žurku, igranku, razbijanje do ranih jutarnjih sati, onako kako samo geodeti znaju...

Pelješac - gdje je priroda još uvijek priroda

Pelješac je poluotok u južnoj Dalmaciji; na sjeveru odvojen od kopna Neretvanskim i Malostonskim kanalom te Mljetskim kanalom na jugu.

Pas: čovjekov najbolji prijatelj na terenu

C u siječju do 26° C u srpnju. Površine su uglavnom obrasle šumama bora i mediteranskim raslinjem, a znatan dio je pod maslinicima i vinogradima iz kojih se prave visokokvalitetna vina. Administrativno pripada Dubrovačko-Neretvanskoj županiji sa sjedištima općina u četiri veća mjesta: Orebiću, Stonu, Trpanju i Janjini. Ukupno ima oko 9.000 stanovnika. Pelješac je jedan od najromantičnijih dalmatinskih krajolika.

Obleka na terenu: Kome bolje stoji: Stoji ili Rezi?

Za svaki slučaj ako ponestane

Taj neveliki geografski prostor, očuvane, netaknute prirode zahvaljujući svojoj pretpovijesnoj naseljenosti i položaju na Mediteranu između raznih civilizacijskih i kulturnih utjecaja može se pohvaliti bogatstvom materijalne, duhovne i prirodne baštine. Obala je izrezbarena malim uvalicama, šljunčanim plažama i skrovitim mjestima za miran odmor u hladovini borova. More je iznimno čisto, a podmorski svijet je bogat ribom. Između brda i obronaka nalaze se, obasjana suncem, skrivena mnogobrojna plodna polja, kultivirana i zasađena plemenitim

Malo fotosessiona prije terena za zagrijavanje uvijek dobro dođe

sortama vinove loze. Cijelim Pelješcem prevladava pitoma atmosfera kojoj su kroz povijest pridonijeli i stanovnici, živeći i gradeći skupa s prirodom. Pelješac je poznat po uzgoju vinove loze i odličnim crnim vinima. Na obroncima Dingač i Postupa proizvode se i istoimena vrhunska crna vina koja spadaju među najbolja na Mediteranu, dok je Pošip odlično bijelo vino. Na poluotoku se nalazi poznato **lovište muflona** u brdskim predjelima. Danas se većina stanovništva bavi turističko-ugostiteljskim djelatnostima, poljoprivredom, uzgojem vinove loze i domaćom proizvodnjom kvalitetnih vina,

ribarstvom i stočarstvom.

Avantura počinje!!!

Crveni i modri zmaj ukrcali su u nedjelju ujutro dio aktera ove nevjerojatne priče i hrabro krenuli prema jugu; misija: OSVAJANJE PELJEŠCA. I dok su naši junaci osvajali jadransku obalu, na sasvim drugom kraju ljepi naše preostali dio ekipe obavljao je zadje pripreme prije puta. Napokon, kad je sve bilo spremno, ogromna pljuščina popratila je razvoj događaja i sve je bilo nekako tmurno i sablasno. No to nije spriječilo naše junake da krenu na put i pridruže se ostalima.

Red carpet: Neki su bili toliko umorni da nisu stigli ni do svojih soba

I dok naš brod plovi, plovi...

Hello Zagreb! Orebić calling...

Stigli smo u Orebić u ranim jutarnjim satima. Kao prave holivudske zvijezde, dočekala nas je bijela limuzina iz koje je izašao Vlado - jedan od glavnih junaka ove nevjerojatne priče. Odveo nas je u Rhateneum, hotel gdje smo kovali naše opake planove. I dok su drugi mirno spaivali u svojim sobama, mi smo se na recepciji borili za svoje. Kad smo se napokon izborili i taman utonuli u san, eto ti poziv sa recepcije: Buđenje!!!!!! U roku od 5 minuta nacrtajte se dolje!! . A onda je tek počela prava strka! Šta? Di? Kuda? Zar već? Neeeeee!!! Prostorija pored recepcije polako se punila izbezumljenim facama. Neispavani zombijevski pogledi ulijevali su strah

u kosti penzićima švabama; uz nas jedinim gostima u ovo doba godine. Bilo ih je zaista zanimljivo promatrati kako se u bijelim čarapama i boroletama šetkaju po hotelu.

Taj originalan stil kojeg nismo mogli svrstati ni u jedno razdoblje 20. st., ostavljao nas je sve bez daha.

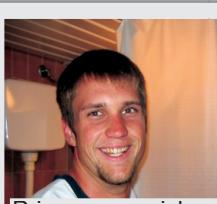

Rijetki trenuci: mjesto na suncu

Pobacali smo nešto hrane u sebe i polokali crnu kavu da nas razbudi. Slijedio je dogovor za tekući dan. Svatko je dobio svoj zadatak, instrumente i pokret! Dan je bio grozan. Kišurina do bola, šuga teška. Sva sreća da su nas naši dragi asistenti svakog jutra iznova razveseljavali milozvučnim tonovima Đibe i Ede. Ne znam stvarno kako bi bez toga izdržali. Tko je toga dana dobio bazu nije se baš usrečio. Naime, nevrijeme je bilo takvo da se jednostavno nisbično mogao spasiti od vjetra i kiše koja je lijevala sa svih strana. Koristili smo raznorazne rezerve kako bi se zaštitili. Toliko smo se u tih 7 dana ispraksirali da smo čak odlučili izdati novu modnu kolekciju za jesen 2004. pod imenom: *Toalete za teren*. Neki od reprezentativnih modela prikazani su i na fotkama.

Priprema za izlazak: Trovremenski Taft - frizura uvijek postojana

A sad stavimo malo na stranu modu i okolnosti te da vam ispričam nešto o zadatku zbog kojeg smo zapravo dospjeli na Pelješac. To je studentska praksa usmjerena Satelitska i fizikalna geodezija, a zadatak je bio: uspstava homogene GPS mreže poluotoka Pelješca. Pored svih vezanosti i druženja, vjerujte mi, nije nam bilo lako. Stajati 10 sati na bazi mokri do kože ili pak 2-satna potraga za točkom u krugu od 10 metara zahtijeva fizičku spremu i konjske živce. Mi smo se na tom polju stvarno dokazali. Svoje smo obvezne prihvatači s osmijehom na licu (jest da je u 99% slučajeva bio kisel, ali to sad nije bitno). Tako je prošao 1. dan naše misije.

Navečer je slijedilo upoznavanje sa osobljem hotela i druženje za okruglim šankom. Te smo noći popili sve hotelske zalihe travarice namijenjene za buduće goste hotela Rhateneum kroz sljedećih 10 godina. Teško za vjerovati, ali nije nam bilo za zamjeriti. Ipak smo morali proslaviti 1. radni dan.

Što si u travu stavila...

Druge je jutro izgledalo nešto poput prvog uz dodatnu dozu mamurluka. Procedura je bila

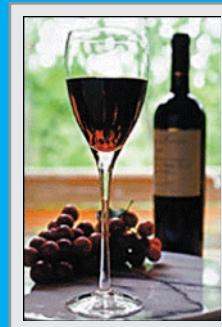
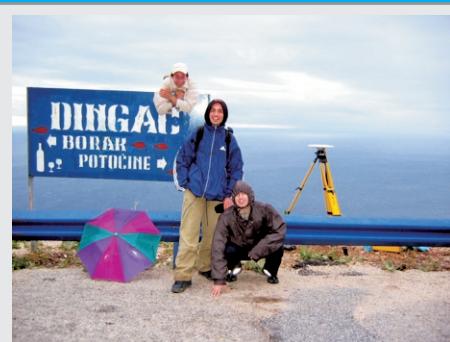
ista: dizanje u 6 i 30, doručak, kava, sastavljanje ekipa i pokret. Vrijeme: deprimirajuće šugavo. Kad bi toga jutra netko samo spomenuo riječ travarica reakcije su bile slijedeće: *Stani da uzmem malo zraka nekako mi je loše... bueauaaaa...khkhkhkhhaa(...)*. Ah, to je sigurno zbog jučerašnje večere, nekako mi je baš teško pala (*duboki uzdah*). Nakon malih incidenta sve je ipak dobro završilo i mogli smo nastaviti našu misiju. I ovaj je dan protekao prilično mirno bez nekih većih trzavica. Večer smo opet proveli uz tone humora i u društvu s bocom.

Preostali dani na Pelješcu bili su radni, a slobodno vrijeme provodili smo kreativno. Bilo je tu svega; od društvenih igara, ića, a još više pića.

Pržiiiii se srce mojee...

U petak je poglavarsvo grada Orebica priredilo svečanu večeru kako bi nam zahvalili na obavljenom poslu. Klopka je bila vrhunskog, a vino još bolje. Naša žedna geodetska grla bila su nezasitna. Butelje Dingača i Postupa ispijale su se u rekordnim vremenima, a konobar je neprestano donosio nove. Obrazi su se crvenili. Atmosfera je bila sve žešća. Kada je ekipa iz poglavarstva otišla, odbacili smo sve manire dobrog ponašanja i prešli u sferu divljanja. Moram priznati da nam je to mnogo bolje polazio

za rukom. Bilo nas je po svuda, a vino se točilo u potocima. Kako se večer polako bližila kraju, većina se ekipe lagano četveronoške pokupila doma. Nekolicina nas najhrabrijih odlučila

se za jedinstveni pothvat: *Pelješac by night*. Naime, krenuli smo u noćni obilazak Pelješca, i kao šećer na kraju slijedila je panorama tog predivnog poluotoka, naravno noćna. To je bio zaista jedinstveni doživljaj uz jednu malu primjedbu.

Te su pelješke uvale većinom puste, tako da nije bilo nikakvog osvjetljenja (kao ono na razglednicama). Moram priznati da smo bili malo zbumjeni.

Slijedeći je dan dio ekipe krenuo na sjever za Zagreb. Mi smo ostali jer još nismo bili skupili dovoljno snage da napustimo Orebic i te fenomenalne ljudi. Teško je to ovako za shvatiti, ali kad jednom zaglavite u Orebicu sve će vam biti jasno. I ova zadnja večer protekla je u znaku klope i cuge. Kod malog smo se Šime doslovce davili u mesnim

specijalitetima sa roštilja tate i mame Šima. A tek domaće masline i vino!! Jooj kad se sjetim... Ma sve za 5!!!!

Kraj

I evo, došli smo do kraja ovog putovanja. To je to. Što reći za kraj nego zahvaliti se svima koji su nam pomogli da se ova praksa uspješno

obavi. Veliko hvala: našim dragim asistentima Danku i Rezi, Vladi Bogoju, mami i tati Šima na odličnoj klopi i vinu, babi Dragici od Olje i Marine, barba konobaru na mladom vinu i strpljenju, DJ-recepционару na razglednicama i 'dobroj glazbi', malom čuki na ugodnom društvu, barbi s terena na najboljoj travarici na svijetu, ravnatelju hotela, malom s biljara na simpatičnosti i dobrim savjetima oko strategije, hvala Rezi na tenisicama (poručuje Stoja) i naravno jedno veliko hvala svim stanovnicima grada Orebica koji su nam dopustili da nesmetano obavljamo svoj posao.😊😊

Odmjeravanje snaga: Tko je najjači od svih asistenata?

Silvija Šumberac

